

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 117.

Tredie Session.

68de Møde.

Tredagen den 30te Januar.

(Forts.)

Bjerring: Den ærede Landstingsmand, som sidst havde Ordet, yttrede, at det ikke var hensigtsmæssigt at optage saadanne almindelige Bestemmelser om Borgerrettigheder i Loven, fordi den ikke var en Grundlov; saaledes forstod jeg ham idetmindste. Nu vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ærede Udvalg, hvoraf den ærede Landstingsmand selv er Medlem, har sagt, at det ikke var en ufravigelig Grundlov, Udvalget ønskede, og dog har Udvalget ønsket, at Bestemmelser om saadanne Borgerrettigheder skulde have været optagne i Lovudkastet. Jeg troer saaledes, at den ærede Landstingsmand ikke har været aldeles consequent i Overensstemmelse med Udvalget. Den ærede 7de Landstingsmand for 6te Kreds (Unsgaard) yttrede derimod lige det Modsatte. Denne ærede Landstingsmand, som ogsaa er Medlem af Udvalget, sagde, hvis jeg ikke har misforstaaet ham, at Lovudkastet dog egentlig var et Grundlovsudkast, og at det netop derfor ikke var hensigtsmæssigt at optage de foreslaaede Tillægsbestemmelser. Naar den samme ærede Landstingsmand meente, at det vilde være en Falliterklæring af Landstinget, naar det optog en saadan Bestemmelse som den, vi have foreslaaet under Nr. 3, nemlig at det skulde overlades til Regjeringen efter Indstilling af Colonialraadet derovre at afgjøre, hvorvidt en saadan Tvedeling skulde finde Sted eller ikke, saa maa jeg tilstaae, at jeg ikke indseer, at der her indeholdes Andet end hvad der indeholdes i Grundlovens § 24, hvori den grundlovgivende Forsamling har vedtaget, at Rigsdagen skal komme sammen hvert Aar; ikke desmindre er det overladt en tilkommende Rigsdag, at forandre det saaledes,

at Rigsdagen kun skal komme sammen hvert andet Aar. Jeg seer heri ingen Falliterklæring fra den grundlovgivende Forsamlings Side. Betydningen af vort Endringsforslag er jo egentlig den, at hvis den raadgivende Forsamling derovre skulde komme til en anden Overbeviisning, end vi troer, at de ti Mænds Raad have havt, og skulde finde det hensigtsmæssigt, at tvedele Colonialraadet, saa skulde det fra Rigsdagens Side være Regjeringen tilstødet at vedtage denne Forandring uden atter at forelægge Sagen for Lovgivningsmagten; altsaa, som den ærede første Rigsdagsmand for 3die Kreds (Kierkegaard) har sagt: Rigsdagen overgiver dette i Regjeringens Hænder og renoncerer iforveien paa senere at ville yttre sig derom. Jeg skal blot tillade mig at tilføie, at det, som forekommer mig at være Hovedsagen i dette Anliggende, er, at, hvis vi vedtage Colonialloven iaar, saa er den nu, troer jeg, uden nogenfomhelst Tvivl i den danske Rigsdags Haand; hvis vi derimod give den ud af vor Haand iaar, vide vi ikke, hvem der skal komme til at afgjøre denne Sag i det følgende Aar.

Dyholm: Det være mig tilladt at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den sidste ærede Talers Uttringer om den Inconsequents, som jeg skulde have gjort mig skyldig i ved mine Uttringer i Modsetning til, hvad Udvalgets Betænkning indeholder. Jeg troer, at der ved de Udtryk, der ere blevene brugte i Betænkningen, ingenlunde tilsigtes, at der nu strax skulde udarbejdes eller forelægges en ufravigelig Grundlov for Colonierne. Dette Udtryk er efter mine Tanker næsten overflødig; thi en ufravigelig Lov af hvilketfomhelst Slags, en ufravigelig menneskelig Bestemmelse kan jeg ikke antage, at der egentlig kan existere. Naar jeg derimod har ytret mig om de Bestemmelser, som her kunde ligne Grundrettigheder, saa har min Mening derved været, at jeg ønskede,